

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3753/11

בפני: כבוד השופט א' א' לוי
כבוד השופטת מ' נאור
כבוד השופט ח' מלצר

המערער: וגד'י ח'דר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום
17.4.2011, בת.פ. 206/09, שניתן על ידי השופט ש' אטרש

תאריך הישיבה: כ"ב באלול התשע"א (21.09.11)

בשם המערער: עו"ד סעיד חדאד

בשם המשיבה: עו"ד עדי מנחם

בשם שירות המבחן: גב' פהמי עליאן

פסק-דין

השופט א' א' לוי:

1. באחד מימיו של חודש נובמבר 2008, סמוך לחצות, נהג המערער רכב ולצדו ישב ראעב ח'אדר (להלן: המנוח). בשלב כלשהו התקרב המערער במהירות גבוהה למחסום משטרת, לא הבחין בהוראת שוטר לעצור, ושעט קדימה לכיוון העיר טבריה. בעקבות כך החל מרדף אחר המערער, שהוסיף לנהוג במהירות גבוהה ובקלות ראש, וכתוצאה מכך איבד את השליטה על הרכב שהחליק על צדו הימני עד שפגע במבנה של תחנה. כתוצאה מכך מצא המנוח את מותו, והמערער נפצע קשה ונזקק לטיפול רפואי.

2. המערער הודה בעובדות האמורות, ובעקבות כך הורשע בעבירות הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, וכן גרם חבלה לאדם, נזק ורכוש ברשלנות ונהיגה במהירות

מופרזת – עבירות על פי פקודת התעבורה ותקנותיה. בגין כל אלה נדון המערער ל-18 חודשי מאסר, שתי תקופות של מאסר על-תנאי, קנס בסך 1500 ש"ח ופסילה מנהיגה למשך 12 שנים. כמו כן, חויב המערער לפצות את משפחת המנוח בסכום של 50 אלף ש"ח.

3. בערעור שבפנינו מלין המערער על שניים מרכיביו של גזר-הדין – הפסילה מנהיגה והפיצוי. באשר לפסילה, לא מצאנו כי הוכחה עילה להתערבותנו נוכח הרשלנות הגבוהה של המערער בדרך בה נהג, והתוצאות הקשות שהיו כרוכות בכך.

באשר לסוגיית הפיצוי, טען בפנינו בא-כוחו המלומד של המערער, עו"ד סעיד חדאד, שפסיקת פיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין ראוי שתעשה במקרים "נדירים וחריגים". לענין זה הפנה לעיקרון "ייחוד העילה" הקבוע בחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975 (להלן: הפלת"ד), וכן למנגנון שהוגדר כ"קל יחסית" לקביעת סכום הפיצויים להם זכאי הנפגע ולגבייתם. לאור זאת סבור בא-כוח המערער כי ראוי היה ללכת בדרכן של ערכאות שונות שנמנעו מלחייב בפיצויים לפי סעיף 77 לחוק העונשין, בנסיבות דומות לאלו שבפנינו.

4. נדמה כי גם בא-כוח המערער אינו טוען כי בית המשפט מנוע מלפסוק פיצויים לפי סעיף 77 לחוק העונשין, מקום שפתוחה בפני נפגע הדרך לעתור לפיצוי על פי חוק הפלת"ד. השקפה זו מקובלת עלי, ולכך שני טעמים: ראשית, סעיף 8(א) לחוק הפלת"ד העוסק ב"ייחוד העילה", קובע:

"מי שתאונת דרכים מקנה לו עילת תביעה על פי חוק זה, לרבות תביעה על פי ביטוח כאמור בסעיף 3(א)(2) ובסעיף 3(ד) לפקודת הביטוח לא תהיה לו עילת תביעה על פי פקודת הנזיקין בשל נזק גוף, זולת אם נפגע בתאונה שנגרמה לו על ידי אדם אחר במתכוון".

סעיף 8(א) חסם אפוא את דרכו של נפגע בתאונת דרכים, לו עומדת עילה לפי חוק הפלת"ד, מלתבוע מכוח עילה לפי פקודת הנזיקין. אולם דרכו לא נחסמה בעילות שמקורן בחוק אחר, לדוגמא, סעיף 77(א) לחוק העונשין הקובע:

"הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה, סכום... לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו".

חזקה על המחוקק שבעת חקיקתו של סעיף 77(א) האמור היה ער לקיומו של סעיף 8(א) לחוק הפלת"ד, וחרף זאת הוא לא טרח להחריג בחיקוק המאוחר יותר (חוק העונשין) את המקרים בהם קמה לנפגע עילת תביעה מכוח חוק הפלת"ד. כפי שלא קרה גם ההיפך, היינו, הרחבת הוראתו של סעיף 8(א) לפלת"ד, כך שיחול גם על מי שעומדת לו זכות לפיצויים לפי סעיף 77 לחוק העונשין.

מכאן המסקנה, כי גם במקרה הנוכחי לא היתה מניעה לחייב את המערער בתשלום פיצויים למשפחת המנוח, ובאשר לשיעור הפיצוי, סבורני כי הוא לא חורג ממתחם הסבירות.

לפיכך, ואם דעתי תישמע, הייתי דוחה את הערעור.

ש ו פ ט

השופטת מ' נאור:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

השופט ח' מלצר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט א' א' לוי.

ניתן היום, כ"ו באלול התשע"א (25.09.11).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט